

Gebed van een huismoeder

Iesus mijn leven is werken,
En de tijd is me niet gejord,
Tot lezen, en bidden in kerken,
Maar ik min **Q**uit 's harten grond.

Ik ben maar een huisvrouw, eenvoudig,
A weet het: geen schitterend lot,
Maar 'k denk aan **A**w **M**oeder, getrouwig,
En **Z**ij was de **M**oeder van **G**od.

Ik zal dus mijn taak niet verachten
Maar doen zoals **Z**ij heeft gedaan:
Aw wil, **H**eer, in alles betrachten,
En dienstbaar mijn levensweg gaan.

Zij heeft mij de waarde doen kennen
Van 't zorgend, verborgene werk:
De keuken, de kelder, het linnen ...
De liefde, teerhartig en sterk.

Wat geeft het dat ik niet kan lezen
Moch bidden zolang ik wel wou:
Wees, **H**eer, door mijn werken geprezen,
Zo word ik een biddende vrouw.

297. Iozefa, o.s.s.f.

Een oud gebed.

Troostend en versterkend.

Tegelijk echter schrijnend,
de vrouwelijke onderdanigheid bevestigend.

Wat een evolutie hebben we meegemaakt
in samenleving en christendom de laatste 100 jaar.

Ondertussen beseffen we beter dan ooit:

Godsdiensten veranderen in visie en rituelen.
Ook godsdienstige kennis (openbaring) werkt
als voortschrijdend inzicht.

Christelijk gezien:

er was al openbaring vóór Jezus

en er is nog openbaring na Jezus. (dus ook nog vandaag)

De Geest blijft ons - godsdienstig - denken en handelen
vernieuwen, in interactie met de evoluerende tijdsgeest.

Met Pinksteren zingen we het weer uit:

'Wat altijd is geweest,

het waaien van de Geest gebeurt aan ons vandaag.'

De geschiedenis van God en de mens (de mens en God)
gaat verder.

Er komt weer een andere tijd. Het is al volop bezig.

JPV
10/05/2020